

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 549/2020
24.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Славка Петрића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К број 421/19 од 14.10.2019. године и Вишег суда у Суботици Кж1 број 1/20 од 03.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 24. јуна 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Славка Петрића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К број 421/19 од 14.10.2019. године и Вишег суда у Суботици Кж1 број 1/20 од 03.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К број 421/19 од 14.10.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења једног кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и једног кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци а за кривично дело из члана 138. став 3. КЗ казна затвора у трајању од 7 месеци, окривљени је применом одредаба чланова 60 КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 03.06.2019. године.

Истом пресудом, на основу члана 89а став 1. и 2. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникација са оштећенима ББ и ВВ, тако што је окривљеном забрањено да се приближи оштећенима на удаљености од 200 метара и приступ у простору око места становања и места рада оштећених и даље узнемиравање и комуникација са оштећенима, а одређено је и да ће ова мера трајати три године, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Истовремено, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 4.505,73 динара, те да ОЈТ-у у Суботици на име трошкова кривичног поступка плати износ од 44.393,50 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 број 1/20 од 03.02.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца – адвоката Славка Петрића, а пресуда Основног суда у Суботици К број 421/19 од 14.10.2019. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Славко Петрић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде Кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде у односу на кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. КЗ и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. КЗ, уз истовремени захтев да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтева нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд, супротно одредби члана 419. став 1. ЗКП, којом је прописано да суд заснива пресуду само на доказима који су изведени на главном претресу, своју пресуду засновао на записнику о испитивању сведока – оштећене ВВ пред ОЈТ у Новом Саду од 02.07.2019. године, иако није био испуњен ниједан од алтернативно прописаних услова из члана 406. ЗКП да би суд на законит начин могао засновати одлуку на овом записнику.

Такође, у вези са овом битном повредом, у захтеву се истиче да је ради испитивања сведока – оштећене било нужно позвати браниоца окривљеног у складу са чланом 300. ЗКП (на основу ког члана је јавни тужилац дужан да браниоцу осумњиченог упутити позив да присуствује испитивању сведока, а ако позив браниоцу није достављен, јавни тужилац може предузети испитивање сведока само по претходном одобрењу судије за претходни поступак) а што је све изостало у

конкретном случају. С тим у вези, бранилац истиче и да је неоснован став другостепеног суда према ком је предметно „позивање“ учињено у складу са одредбом члана 245. став 2.ЗКП, јер бранилац није био позван, већ само обавештен о саслушању сведока - оштећене, а на који начин је нижестепеним одлукама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изложени наводи захтева, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Наиме, истоветне наводе, бранилац окривљеног истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је, оцењујући ове наводе жалбе неоснованим, у својој пресуди, на страни 3 став други и трећи и страни 4 став први и други, изнео јасне и довољне разлоге због којих налази да првостепена пресуда није заснована на незаконитом доказу, које разлоге овај суд у свему прихвата као правилне и на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП упућује.

И по оцени овога суда, када се има у виду да је сведок – оштећена ВВ саслушана на главном претресу одржаном дана 20.09.2019. године, којом приликом је у целости поновила свој ранији исказ и дала појашњења у виду одговора на питања која су јој постављали браниоци окривљеног и заменик јавног тужиоца, то је очигледно да је правноснажна пресуда заснована на јединственом исказу оштећене (односно њеном исказу са главног претреса, чији саставни део је и исказ дат пред ОЈТ у Новом Саду), што је и утврђено правноснажном пресудом, те се супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нижестепене пресуде не заснивају на незаконитом доказу.

По налажењу овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се наводи да окривљени наводну претњу није упутио оштећеној ВВ, већ оштећеном ББ путем друштвене мреже „Facebook“, те да окривљени није ни путем друштвене мреже непосредно, нити јавним оглашавањем, упутио претњу оштећеној. У захтеву се истиче и да увидом у садржину „претње“ произилази да није у питању одређена конкретизована претња, односно квалификована претња из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, те да се из садржине поруке не види које то зло окривљени ставља у изглед оштећеној, а што према ставу браниоца води и до недостатка умишљаја код окривљеног у односу на кривично дело извршено према оштећеној ВВ, уз закључак да у радњама окривљеног нема битних елемената предметног кривичног дела.

Оцењујући као неосноване наводе жалбе браниоца окривљеног изјављене против првостепене пресуде у овом делу, а који су истоветни изложеним наводима захтева за заштиту законитости, Виши суд у Суботици као другостепени је у својој пресуди, на страни 5, став два и страни 6 став један, за своје становиште – да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ учињеног на штету оштећене ВВ, изнео јасне и довољне разлоге, које и Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те на исте упућује (члан 491. став 2. ЗКП).

Налазећи, из изнетих разлога, да првостепеном и другостепеном пресудом нису учињене повреде закона на које се указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. и став 2.ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**